

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
CHILL FACTOR

Copyright © 2005 by Sandra Brown Management Ltd.
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-862-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Sandra Braun

LEDENA OPASNOST

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

1.

Grob je bio jadan.

Prema prognozi, spremala se strahovita oluja. Niska nadgrobna ploča virila je iz tvrde zemlje iskopane zbog Milisent Gan, sitne, tamnokose osamnaestogodišnjakinje koja je nestala nedelju dana ranije. Grob je jedva mogao da primi njenih metar i šezdeset, ali do proleća nije bilo govora o dodatnom kopanju. A i tada pod uslovom da joj strvinari ne raznesu telo.

Ben Tirni posmatrao je okolne grobove. Sva četiri bila su pokrivena lišćem i uvelim biljkama, ali se svaki po nečemu razlikovao. Preko jednog groba bilo je oboreno drvo, tako da je mogao da ga primeti samo neko sa pronicljivim okom.

Kao Tirni.

Bacivši poslednji pogled na praznu raku, spremi lopatu, a odmah zatim primeti tamne tragove svojih čizama po belom tepihu. Nisu ga previše brinuli. Ako je verovati meteorolozima, uskoro će ih pokriti još pola metra novog snega. Kada i on okopni, tragove će upiti zemlja.

U svakom slučaju, nije želeo da gubi vreme. Morao je odmah da se skloni s planine.

Kola je ostavio na drumu, nekoliko stotina metara od vrha i ovog usamljenog groblja. Iako se sada kretao nizbrdo, nije bilo staze kroz gustu šumu. Tvrda zemlja mu nije smetala, ali klizav i džombast teren, kao i gusta mećava, i te kako su mu otežavali kretanje. Morao je da hoda polako i oprezno.

Meteorolozi su predviđali da će snežna oluja trajati danima. Priliv nekoliko vazdušnih sistema mogao bi da stvori jednu od najgorih zimskih nepogoda u novijoj istoriji. Stanovništvu je savetovano

da preduzme mere opreza, nagomila zalihe hrane i ne kreće na put bez preke potrebe. Po ovakvom danu, samo bi se budala popela na planinu. Ili neko ko mora da obavi neodložan posao.

Kao Tirni.

Dosadna kiša, koja je rominjala gotovo čitav dan, prešla je u susnežicu i sneg. Ledene iglice zarivale su mu se u lice dok je ko-
raćao kroz šumu. Uvukao je glavu u ramena i podigao okovratnik do utrnutih i promrzlih ušiju.

Vetar je osetno pojačao. Gole grane su se povijale, kidajući zelene iglice četinara. Jedna se kao strelica zabode u njegov obraz.

Dvadeset pet milja na sat, iz pravca severozapada, pomisli de-
ličem mozga koji registruje trenutno stanje u okruženju. Lako je procenjivao brzinu vetra, vreme, temperaturu, pravac, kao da su mu u telo ugrađeni vetrokaz, sat, termometar i navigacija, koji mu u podsvest neprekidno šalju podatke.

Bio je to urođeni dar koji je Tirni razvio u veštinu, dodatno je izoštrivši dugogodišnjim životom u prirodi. Nije morao da raz-
mišlja o tim većito promenljivim vremenskim podacima, ali se često oslanjao na svoju sposobnost da u datom trenutku ugrabi ono što mu je potrebno.

Činio je to i sada, jer nije želeo da ostane zarobljen na vrhu Kliri Pika – posle Mičela najviše planine u Severnoj Karolini. Sa lopatom u ruci, žurno se udaljavao od četiri starija i jednog svežeg groba.

Gradska policija nije baš mogla da se pohvali ozbiljnim istra-
gama i rešenim zločinima. U stvari, policijsko odeljenje bilo je predmet lokalnog podsmeha. Pre nego što je premešten ovde, šef policije je radio kao detektiv u velikom gradu.

Komandir Dač Berton predvodio je grupu priglupih provin-
cijskih policajaca – uniformisanih prostaka sa sjajnim značkama, nesposobnih da uhvate čak i klince koji sprejovima šaraju po kon-
tejnerima iza benzinske pumpe.

Sada ih je čekalo pet nerešenih otmica. Vlasti gradića Klirija mudro su zaključile da je nestanak pet žena u roku od dve i po godine, više od slučajnosti u njihovoj maloj zajednici.

U metropoli bi tu statistiku zasenile daleko krupnije brojke. Ali ovde, u slabo naseljenoj brdsko-planinskoj zabiti, ovoliko ne-
stanaka bilo je ravno senzaciji.

Ledena opasnost

Štaviše, verovalo se da su ove žene svirepo ubijene, tako da je pronalazak njihovih ostataka, a ne živih žena, bio prevelik zadatak za lokalnu vlast. Sumnja je pala na muškarca koji sa lopatom ide kroz šumu.

Kao Tirni.

Sve dosad, nije privlačio pažnju šefa Bertona. Mora da se potruži da tako i ostane.

Svaki njegov korak odnosio je sa sobom spoznaju o zakopanim ženama. Kerolin Medoks, dvadesetšestogodišnja brineta bujnog poprsja, prelepe duge kose i krupnih smeđih očiju. Nestala u oktobru, samohrana majka dijabetičnog deteta, radila je kao čistačica u hotelu. U tom beskrajnom krugu rintanja i iscrpljenosti, život joj nije bio bajka.

Kerolin Medoks je sada pronašla večni mir. Baš kao i Lorin Eliot. Gojazna, plavokosa i neudata, radila je kao medicinska sestra u gradskoj bolnici.

Betsi Kalhun, udovica i domaćica, starija od ostalih.

Tori Lambert, najmlađa i najlepša, prva je nestala i jedina nije bila iz Klirija.

Tirni pusti korak, bežeći od svojih ukletih misli, baš kao i od vejavice. Led je počeo da se navlači na grane, poput belih rukavica. Stene su polako dobijale ledenu glazuru. Strmi, vijugavi put prema Kliriju uskoro će postati neprohodan i zato je morao što pre da siđe sa ove proklete planine.

Na sreću, njegov urođeni kompas nije ga izdavao, jer je iz šume izašao samo dvadesetak stopa dalje od mesta gde je ušao. Nije ga iznenadilo što mu je automobil već bio prekriven slojem leda i snega.

Boreći se za dah, koji mu se ledio pri svakom izdisaju, Tirni priđe kolima. Silazak s planine bio je naporan. Ili su njegovo otežano disanje i ubrzan rad srca bili posledica napetosti. Ili možda teskobe. Ili pak žaljenja.

Pošto je ubacio lopatu u prtljažnik, skide rukavice i takođe ih ubaci unutra. Zatvorio je prtljažnik, seo za volan i brzo zatvorio vrata, konačno zaštićen od ljutog vetra.

Drhteći od zime, nekoliko puta dunu u smrznute šake i žustro ih protrlja u nadi da će povratiti cirkulaciju. Rukavice su bile

neophodne, ali nisu mnogo štatile od hladnoće. Zato iz kasete izvadi one postavljene kašmirom i navuče ih.

Zatim okrete ključ.

Ništa se nije događalo.

Pritisnu kvačilo i pokuša ponovo. Nije hteo da upali. Posle nekoliko bezuspešnih pokušaja, Tirni se nemoćno nasloni na sedište i zagleda u kontrolnu tablu, kao da će mu ona reći šta ne valja.

Ponovo okrenu ključ, ali motor ostade mrtav i tih, poput žena zakopanih nedaleko odatle.

„Sranje!“ Besno udari pesnicama o volan i pogleda napred, iako ništa nije moglo da se vidi. Prednje staklo bilo je zaleđeno. „Tirni“, promrmlja u bradu, „nagrabusio si.“

2

Vetar je pojačao i padaju ledenice“, reče Dač Berton, puštajući zavesu. „Bolje da krenemo.“

99 „Evo, samo da ispraznim ove police.“ Lili uze nekoliko knjiga i stavi ih u kartonsku kutiju.

„Oduvek si volela da čitaš, naročito otkad smo se doselili ovde.“

„Da, kad bih našla vremena za najnovije hitove. Ovde me ništa ne ometa.“

„Osim mene, pretpostavljam“, reče. „Sećam se šta sam sve morao da radim da bi spustila knjigu i poklonila mi malo pažnje.“

Lili pogleda u Dača i osmehnu se. Nije želela da mu budi sećanja na vreme provedeno u planinskoj kućici. U početku su dolazili samo vikendom i praznikom, sklanjajući se od brzog života u Atlanti.

Kasnije su dolazili da bi pobeгли jedno od drugog.

Danas, pred konačan povratak kući, spakovala je preostale lične stvari. Neće se vraćati. Baš kao ni Dač. Ovo je poslednja stranica, zapravo epilog njihovog zajedničkog života. Nadala se da će rastanak proći mirno i bez nepotrebne sentimentalnosti. Ali Dač je bio rešen da vrati film unazad.

Možda je hteo da mu sećanja olakšaju situaciju, kao i da njoj otežaju rastanak, ali Lili nije želela da bude deo toga. Lepi trenuci

Ledena opasnost

zajedničkog života bili su toliko zasenjeni onim ružnim, da je svako sećanje samo dodavalo so na ranu.

Lili odlučila da skrene razgovor na konkretne teme. „Iskopirala sam sva dokumenta za razvod. U koverti su ti, zajedno sa čekom za tvoj deo kolibe.“

On samo pogleda žuti koverat na hrastovom stočiću. „Nije pošteno. Treba ja tebi da platim.“

„Dač, već smo pričali o tome.“ Lili počela da zatvara kartonsku kutiju, žaleći što i ovaj dogovor ne može tako lako da spakuje.

„Ti si kupila kolibu“, podseti je Dač.

„Kupili smo je zajedno.“

„Zahvaljujući tvojoj plati. Od moje je ne bismo stekli.“

Gurnula je kutiju do vrata i ustala da bi se suočila s njim. „Dač, bili smo u braku kad smo je kupili i u braku smo tu uživali.“

„U braku smo u njoj vodili ljubav.“

„Dač...“

„U braku si mi donosila kafu u krevet, obučena samo u osmeh i ono ćebe“, reče, pokazujući na pleteni pokrivač na fotelji.

„Molim te, nemoj to da radiš.“

„To je moj tekst, Lili.“ Priđe joj korak bliže. „Nemoj to da radiš.“

„Već je urađeno. Još pre šest meseci.“

„Možeš da ga poništiš.“

„Možeš da ga prihvatiš.“

„Nikad ga neću prihvatiti.“

„To je tvoj problem.“ Ona zastade, duboko uzdahnu i uzme novu knjigu. „To je uvek bio tvoj problem, Dač. Ne prihvataš promene. Zato ti je teško da prežališ.“

„Tebe ne želim da prežalim“, brecnuo se.

„Moraćeš.“

Okrenula mu je leđa i uzela novu kutiju za knjige, puneći je brže nego pre. Žurila je da ode pre nego što dođe u iskušenje da posegne za grubim rečima, ne bi li ga ubedila da je njihov brak gotov, konačno i zauvek.

Nekoliko minuta mučne tišine kvario je samo vetar, hućeci u krošnjama oko kolibe. Grane su udarale o kapke, sve brže i jače.

Lili bi najviše volela da on ode pre nje, da ne bude tu kad napusti kolibu. Pošto mu je jasno da je ovo poslednji put, Dač bi

mogao da doživi emotivni krah. Kroz slične scene je već prošla i nije želela da ih ponovo proživljava. Njihov rastanak nije morao da bude gorak i ružan, ali Dač kao da je oživljavao stare svađe.

Iako to nije činio namerno, njegovog navaljivanje samo ju je ubeđivalo da treba da okonča ovaj brak.

„Mislim da je ovaj Luj Lamur tvoj.“ Pružila mu je knjigu. „Hoćeš? Ili da ga ostavim novim vlasnicima?“

„Ionako dobijaju sve ostalo“, snuždeno joj uzvratila. „Što ne bi i knjigu?“

„Bilo je lakše prodati nameštenu kolibu“, podseti ga Lili. „Nameštaj smo naručili po meri i ne bi odgovarao nekoj drugoj kući. Uostalom, gde bismo s njim? Ni ti ni ja nemamo višak prostora. Bilo je pametnije uključiti sve u cenu.“

„Nije u tome suština, Lili.“

Znala je u čemu je suština. Dač nije želeo da neki stranci žive ovde i koriste njihove stvari. To što je ostavlja netaknutu da neko drugi uživa u njoj, činilo mu se kao da dozvoljava skrnavljenje svetinje, kršenje privatnosti i intime koju su ovde delili.

Baš me briga koliko je razumno prodati sve zajedno, Lili. Zajebi razum! Kako možeš i da pomisliš da neki neznanci spavaju u našem krevetu, na našoj posteljini?

Izgovorio je ovo kada mu je saopštila da novim vlasnicima ostavlja sav nameštaj. Očigledno se još uvek nije pomirio s tim, ali bilo je prekasno za predomišljanje, čak i kada bi to želela, a nije.

Na polici više nije bilo knjiga, izuzev usamljenog vestern-romana. Lili se osvrnu po sobi da proveri da nije nešto zaboravila. „One konzerve hrane“, pokaza na namirnice po šanku koji je delio kuhinju od dnevne sobe. „Hoćeš li da ih uzmeš?“

Dač odmahnu glavom.

Lili ih bez reči ubaci u poslednju kutiju sa knjigama, koja je bila dopola puna. „Javila sam komunalnom da isključi struju i vodu, pošto novi vlasnici neće dolaziti pre proleća.“ Dač je i sam to znao. Lili je brbljala samo da bi razbila tišinu, koja je sa blizinom rastanka postajala sve teža.

„Još samo da pokupim nekoliko stvarčica iz kupatila i krećem. Sve ću zatvoriti i zaključati. Po dogovoru, ključ ću pre odlaska iz grada ostaviti kod agenta za nekretnine.“

Ledena opasnost

Tuga se očitovala na njegovom licu i u držanju. Samo je klimnuo. „Ne moraš da me čekaš, Dač. Sigurno imaš obaveza u gradu.“ „Mogu da čekaju.“

„Najavili su snežnu oluju. Verovatno ćeš morati da regulišeš saobraćaj u supermarketu“, našali se Lili. „Znaš kako svi prave zalihe pred oluju. Hajde da se odmah lepo rastanemo pa kreni kući.“

„Sačekaću te. Uvek krećemo zajedno. Završi šta imaš“, kaza, pokazujući na kupatilo. „Ubaciću ove kutije u tvoj prtljajnik.“

Uprtivši prvu kutiju, iznese je napolje. Lili ode u spavaću sobu. Bračni krevet sa noćnim stočićima savršeno se uklapao u zid pod kosinom. Jedini nameštaj bili su stolica za ljuljanje i pisaci sto. Prozori su krasili najudaljeniji zid. Orman i malo kupatilo bili su na zidu preko puta prozora.

Zbog navučenih zavesa, soba je izgledala sumorno. Zavirila je u orman. Prazne vešalice izgledale su usamljeno. Ništa nije zaboravila u pisacem stolu. Zatim uđe u kupatilo i pokupi kozmetiku koju je koristila tog jutra i ubaci je u torbicu. Zatim proveri i ormarić sa lekovima, a potom se vrati u spavaću sobu.

Ubacila je torbicu u kofer na krevetu. Dač je ušao baš kad je pokušavala da zatvori torbu.

Progovorio je bez ikakve najave: „Da nije bilo Ejmi, naš brak bi potrajao.“

Lili spusti pogled i odmahnu glavom. „Dač, molim te...“

„Da nije bilo toga, trajali bismo večno.“

„To se nikad ne zna.“

„Ja znam.“ Dač je zgrabi za ruke. Bile su hladne, a njegov stisak vreo. „Preuzeću odgovornost za sve. Naš neuspeh je bio moja greška. Da sam drugačije postupio, ne bi me napustila. Sada to shvatam, Lili. Priznajem sve greške, a bilo ih je. I kajem se. Pruži mi još jednu priliku, molim te.“

„Više nikada ne može biti isto, Dač. Nismo isti ljudi kao kad smo se upoznali. Kako ti to nije jasno? Niko ne može da promeni ono što se dogodilo. Ali ono je promenilo nas.“

Bio je očajan, hvatao se za slamku. „U pravu si, Lili. Ljudi se menjaju. I ja sam se promenio posle razvoda. I selidbe. I prihvatanja ovog posla. Sve je to bilo dobro za mene. Znam da je Kliri

daleko ispod Atlante, ali ovde sam izgradio nešto. Čvrst temelj. Ovo je moj dom, ljudi me poznaju. Vole me, poštuju.“

„To je divno, Dač. Hoću da uspeš ovde. Želim ti to od sveg srca.“

Zaista je želela da uspe, ne samo zbog njega već i zbog nje. Sve dok se Dač ne dokaže kao dobar policajac, naročito samome sebi, Lili ga se nikad neće sasvim osloboditi. Njegovo samopouzdanje će zavisiti od nje, sve dok ponovo ne bude siguran u sebe i svoj posao. Mala sredina kao Kliri omogućila mu je upravo to. Lili se molila bogu da sve ispadne dobro.

„Moja karijera, moj život“, nastavi Dač, „počeli su od nule. Ali to ništa ne vredi ako ti nisi deo toga.“

Pre nego što je stigla da ga zaustavi, zgrabio ju je u zagrljaj i prošaputao na uvo: „Kaži da nam daješ još jednu priliku. Kaži...“ Pokušao je da je poljubi, ali Lili okrenu glavu.

„Dač, pusti me.“

„Sećaš li se kako nam je bilo dobro? Ako ikad rešiš, mogli bismo da počnemo iz početka, da zaboravimo sve ružne stvari i vratimo se tamo gde smo nekad bili. Nismo ispuštali jedno drugo iz naručja, sećaš se?“ Opet pokuša da joj poturi svoje usne.

„Prestani!“ Lili ga odgurnu od sebe.

Dač ustuknu, vidno zadihan. „Još uvek ne daš da te pipnem.“

Lili skrsti ruke na grudima i obgrli ramena. „Više nisi moj muž.“

„Nikad mi nećeš oprostiti, je li?“, gnevno se brecnuo. „Ono što se dogodilo sa Ejmi bio je tvoj izgovor za razvod. Ali to nije sve, zar ne?“

„Odlazi, Dač. Idi pre nego...“

„Pre nego što puknem, je li?“, završi i naceri se.

„Pre nego što se izblamiraš.“

Lili izdrža njegov zlobni pogled. Dač se brzo okrete i izjuri iz sobe. Uzevši koverat sa stočića, zgrabi svoj kaput i šapku sa čiviluka. Zatim izlete i zalupi vrata tako jako da su se zatresla stakla na prozorima. Sekund kasnije zabrujao je motor njegovog *bronka*; dok je šljunak prštao na sve strane, pojurio je niz drum.

Lili sede na ivicu kreveta i zari lice u šake. Bile su drhtave i hladne. Sada kada je sve gotovo, shvatila je da nije samo ljuta i dotučena, već i uplašena.

Ledena opasnost

Ovaj nabusiti, ogorčeni Dač nije umiljati čovek za kog se udala. Uprkos njegovoj želji da počnu iz početka, pao je u očaj koji je izazivao zastrašujuće promene raspoloženja.

Lili se skoro stidela što joj je laknulo jer ga više nikad neće videti. Ali bilo je gotovo. Dač Berton je istisnut iz njenog života.

Iscrpljena ovim susretom, legla je na krevet i dlanovima pokrila oči.

Probudio ju je zvuk dobovanja ledenica po limenom krovu.

Svađe sa Dačom uvek su je umarale. Njihovi napeti susreti tokom proteklih nedelja, koliko je boravila u Kliriju zbog prodaje kolibe, verovatno su uzeli veći danak nego što je mislila. Nakon ove poslednje svađe, mozak joj je vapijao za odmorom, terajući je u san.

Brzo je ustala i protrljala hladne ruke. U sobi je bilo toliko mračno da nije mogla da vidi ni kazaljke na svom satu. Priđe prozoru i pomeri zavesu. Tračak svetlosti bio je dovoljan da bi shvatila koje je doba dana.

Iznenadila se. Spavala je duboko i bez snova, ali zapravo vrlo kratko. Mislila je da je mnogo kasnije. Niski oblaci oko planinskog vrha stvarali su utisak ranog, sablasnog sumraka.

Zemlja je bila natopljena ledenom kišom. Neprekidno je padala, pomešana sa susnežicom i krupnim snegom, zlokobnijeg izgleda od svog pahuljastog rođaka. Tri grane već su bile okovane ledenicama, koje su приметно rasle. Jak vetar tresao je prozore i vrata.

Lili shvati kako je bila neoprezna što je zaspala. Ta greška će je koštati mučnog putovanja niz planinu. Čak i kad stigne u Kliri, vreme će joj verovatno otežati dugu vožnju do Atlante. Budući da je posao ovde završen, žurila je da se vrati kući i nastavi svoj život. U kancelariji joj se nakupio posao, čeka je gomila papirologije, mejlova i projekata kojima mora odmah da se pozabavi. Ali umešto da se užasava povratka, radovala se obavezama koje je čekaju.

Osim želje za poslom, bila je spremna da napusti Dačov rodni grad. Obožavala je netaknutu lepotu Klirija, okruženog planinama. Dačova porodica je generacijama živela tu. Kao njegova zakonita žena, Lili je bila toplo prihvaćena. Posle razvoda, njihovo raspoloženje prema njoj naglo je zahladnelo.

S obzirom na Dačov demonstrativni odlazak iz kolibe, bilo je krajnje vreme da se i ona čisti odavde.

Lili brzo iznese kofer u predsoblje i spusti ga pored vrata. Zatim baci poslednji pogled na kolibu, proveravajući je li sve isključeno i raščišćeno.

Zadovoljna što je sve u redu, navuče kaput i rukavice i izađe. Vetar je dočeka s toliko siline da je izgubila dah. Kad je izašla na verandu, ledene iglice ujedale su joj lice. Morala je da zaštiti oči od njih, ali bilo je previše mračno za tamne naočari. Škiljeći na susnežici, odnese kofer do kola i spusti ga na zadnje sedište.

Vrati se u kolibu i izvadi inhalator. Znala je da bi hladan vazduh mogao da joj izazove napad astme. Ovako će ga preduprediti. S blagom setom osmotri kolibu poslednji put, a zatim zatvori i zaključa vrata.

U kolima je bilo hladno kao u frižideru. Upalila je motor i odlučila da sačeka nekoliko minuta dok se ne zagreje; prednje staklo bilo je potpuno zaleđeno. Ušuškala se u kaput i zagnjurila nos i usta u kragnu, trudeći se da diše ravnomerno. Zubi su joj cvokotali, a telo drhtalo.

Konačno se vazduh u kolima dovoljno zagrejavao da led pretvori u bljuzgu koju će brisači skloniti. Međutim, ni oni nisu bili sve-mogući. Vidljivost je bila prilično smanjena, ali je znala da će se stanje popraviti tek kad bude stigla u podnožje. Nije imala drugog izbora nego da krene vijugavim planinskim drumom.

Dobro ga je poznavala, ali nikad nije vozila po ledu. Nagnuta nad volanom, kroz zaleđeno staklo napregnuto je zurila u beli drum.

Na oštroj krivini Lili naglo skrenu udesno, znajući da se preko puta nalazi oštra krivina. Zadržavajući dah, sporo je napredovala kroz mećavu.

Uprkos rukavicama, vrhovi prstiju bili su joj toliko hladni da ih nije ni osećala, dok je znojivim dlanovima stezala volan. Mišići vrata i ramena boleli su je od napetosti. Dah joj je sve više bivao isprekidan.

U nadi da će se vidljivost popraviti, Lili protrljala staklo rukavom od kaputa, naprežući se da bi osmotrila gustu, uskovitlanu susnežicu.

Najednom, ispred kola iskoči čovek, pravo na put.

Bez razmišljanja nagazila je kočnicu, a onda se setila da je to pogubno po ledu. Kola počese da klize. Ljudska figura, osvetljena njenim svetlima, naglo se trgnu pokušavajući da izbegne čeonu sudar s kolima. Točkovi otkazaše i vozilo samo kliznu po putu. Lili oseti udarac u zadnji branik. Sa ledenim grčem u stomaku, shvati da je oborila čoveka.

Bilo je to poslednje što je pomislila pre nego što je udarila u drvo.

3

Vazdušni jastuk se aktivirao, pljesnuvši je po licu i puneći kola zagušljivim oblakom praha. Lili zadržu dah. Sigurnosni pojas joj se zategnu preko grudi.

Delićem svesti počela je da shvata. Sudar je bio relativno blag, ali dovoljan da je uzruja. Proverila je da li su joj svi delovi tela čitavi, a zatim zaključila da je ništa ne boli. Samo je doživela šok. Ali čovek kog je udarila... „Blagi bože!“

Odgurnuvši vazdušni jastuk u stranu, otkači sigurnosni pojas i otvori vrata. Okliznula se i poletela napred. Dlanovi joj poljubiše tvrdi led, baš kao i desno koleno. Užasno ju je bolelo.

Pridržavajući se za kola, Lili othrama do zadnjeg dela. Rukom zaklanjajući oči od vetra, pogleda ka nepomičnom telu okrenutom licem nagore. Glava i trup ležali su mu sa strane, a noge su mu bile pružene po drumu. Po veličini planinarskih čizama, rekla bi da je u pitanju visok muškarac.

Kao da se klize po staklu, Lili mu priđe i čučnu. Kapa mu je bila navučena preko ušiju i obrva, a oči sklopljene. Nije primetila da mu se grudi podižu i spuštaju. Zavuču mu ruku ispod vunenog šala, zatim ispod okovratnika i rolke, tražeći žilu kucavicu.

Kada je napipala puls, Lili prošaputa: „Hvalim te, bože.“

A onda spazi tamnu fleku u snegu ispod njegovog potiljka. Kad se spremala da mu podigne glavu i vidi gde krvari, seti se da osoba sa takvom povredom ne sme da se pomera. *Zar to nije osnovno pravilo prve pomoći? Ako se povredi kičma, posledice mogu da budu kobne.*

Lili nije umela da proceni ozbiljnost povrede. I to očigledne. Ali, koju je to ranu mogao da ima a da je ona ne primeti? Unutrašnje krvarenje, prelom, probušena pluća ili povređene unutrašnje organe? Povrh svega, nije joj se sviđalo kako je ležao, kao da su mu leđa bila ispupčena.

Morala je da mu pomogne. Smesta. Ustala je i vratila se do kola. Mogla bi sa mobilnog da pozove hitnu pomoć. Iako signal u planini nije baš uvek dobar, ali opet...

Njegovo stenjanje natera je da se okrene, toliko brzo da joj se izmaklo tlo pod nogama. Kleknula je i nadvila se nad njim. Otvorio je oči i pogledao je. Ove oči videla je samo jednom u životu. „Tirni?“

Zaustio je da nešto kaže, a onda napravio grimasu kao da će da povrati. Zatim je skupio blede usne i progutao nekoliko puta, boreći se sa mučninom. Zatim opet zažmuri na nekoliko sekundi i upita: „Jesam li povređen?“

Lili klimnu. „Zadnjim delom branika, mislim. Boli li te nešto?“

Posle kraćeg razmišljanja, reče: „Sve.“

„Potiljak ti krvari. Ne mogu da procenim koliko je ozbiljno. Pao si na stenu. Bojim se da te pomerim.“

Zacvokotao je, ali nije znao da li od zime ili od šoka. Nijedno nije bilo dobro.

„Imam ćebe u kolima. Doneću ga.“

Pognula je glavu pod naletom vetra i odvukla se do kola, pitajući se šta ga je nateralo da onako istrči na drum. I šta je uopšte radio napolju po ovoj oluji?

Dugme za otvaranje prtljažnika na instrument-tabli nije radilo, verovatno usled oštećenja električnog sistema. Ili je poklopac bio zaleđen. Uzela je ključ i pošla do zadnjeg dela kola. Kao što se bojala, brava je bila zamrznuta.

Odvukla se do ivice drumu i pronašla ogromni kamen, rešena da razbije led. U vanrednim situacijama kao što je ova, ljudi bi trebalo da osećaju nalet adrenalina, koji će im dati nadljudsku snagu. Kod Lili nije bilo ništa slično. Bila je zadihana i umorna kada je konačno odvalila led sa brave.

Odgurnula je kartonske kutije u stranu i konačno izvukla ćebe iz plastične futrole. Nekada je grejalo nju i Dača kada su u jesen

išli na fudbalske utakmice. Doduše, sada je bila čiča zima praćena mećavom, ali bolje išta nego ništa.

Kad se vratila do Tirnija, ležao je kao mrtav. Po glasu joj se videlo da je uznemirena. „Tirni?“

On otvori oči. „Živ sam.“

„Imala sam problema sa prtljažnikom. Izvini što si čekao.“ Pokrila ga je ćebetom. „Bojim se da ovo neće mnogo pomoći. Pokušaću...“

„Ne trudi se. Imaš li mobilni?“

Setila se da je još kad su se upoznali primetila da voli da naređuje. Nema veze. Nije bio trenutak za to. Izvadila je mobilni telefon iz džepa. Bio je uključen, jer je ekran svetleo. Okrenula ga je prema Tirniju i pokazala mu šta piše. „Nema mreže.“

„Toga sam se i plašio.“ Okrenu glavu i napravi bolnu grimasu, a zatim stegnu vilice kako bi sprečio cvokotanje. Zatim je upita: „Možeš li da pokreneš auto?“

Lili zavrte glavom. Njeno poznavanje mehanike bilo je oskudno, ali kada karoserija liči na zgužvanu konzervu, znala je da vozilo nije upotrebljivo.

„Ne možemo ovde da ostanemo.“ Tirni s naporom pokuša da ustane, ali ga u tome spreči njena ruka na ramenu.

„Ne mrdaj. Možda si povredio kičmu.“

„Može biti. Ali ako nastavim da ležim, smrznuću se. Moraću da se kockam. Pomozi mi.“

Uхвати ga je obema rukama i povukla. Međutim, nije mogao sam da sedi. Presamitivši se u struku, pade svom težinom na nju. Lili ga uhvati za rame i pridrža, nameštajući mu drugom rukom čebe preko ramena.

Potom ga spusti na leđa, sve dok opet nije uspeo da sedne. Glava mu je i dalje bila oborena. Pozadi ispod kape tekla je sveža krv, oblivajući mu ušnu školjku i cureći mu niz bradu.

„Tirni?“ Blago ga je pljesnula po obrazu. „Tirni!“

Podigao je glavu, ali je i dalje žmurio. „Na trenutak sam izgubio svest. Daj mi vremena. Užasno mi se vrti.“

Disao je duboko i teško. Posle nekoliko minuta, otvori oči. „Bolje mi je. Da pokušamo da ustanemo?“

„Čekaj, samo polako.“

„Nemamo vremena. Stani iza mene i uhvati me ispod pazuha.“
Lili ga poslušala. Oprezno ga pusti kad je bila sigurna da može sam da sedi, a zatim se uspravi iza njega.

„Uh, ovo je ranac.“

„Da. Pa?“

„Kako si ukrivo ležao, mislila sam da si slomio kičmu.“

„Pao sam na njega. Verovatno mi je sačuvao glavu od ozbiljne povrede.“

Lili mu popusti kaiševe oko ramena, kako bi ga bolje držala.
„Spremna sam.“

„Mislim da mogu da ustanem“, prostenjao je. „Samo pazi da se ne prevrnem. U redu?“

„U redu.“

Spustio je ruke na bokove i počeo da ustaje. Lili ga podiže lako kao da je dete. Zahvaljujući njoj, ubrzo je bio na nogama. „Hvala ti“, reče joj. „Mislim da ću biti dobro.“

Zavukao je ruku pod kaput i izvadio mobilni telefon koji mu je očigledno bio za pojasom. Pogledao je u ekran i namršti se. Lili pročita psovku na njegovim usnama. Ni on nije bio u dometu. Pokazao joj je na ulubljeni automobil. „Imaš li tamo nešto što bi trebalo da ponese u tvoju kolibu?“

Iznenadena ga je pogledala. „Znaš za moju kolibu?“

Skot Hejmer stegnu zube.

„Još malo, sinak. Možeš ti to. Hajde, još jedan.“

Skotove ruke drhtale su od napora, a vene neverovatno iskakale. Znoj je već curio sa klupe, praveći tamne fleke po gumenoj strunjači.

„Ne mogu više“, prostenja mladić.

„Možeš. Daj mi sto deset posto.“

Glas Vesa Hejmera odzvanjao je u školskoj sali za fizičko. Bili su sami. Ostali su još pre sat vremena pušteni. Samo je Skot zamoljen da ostane nakon treninga kod njegovog oca.

„Hoću da se napregneš do krajnjih granica.“

Skotu se činilo da će mu krvni sudovi popucati. Trepnuo je ne bi li oterao znoj sa kapaka i nekoliko puta udahnuo na usta,

prskajući pljuvačku. Drhtaj od prekomernog naprezanja preplavi mu bicepse i tricepse. Imao je utisak da će mu se grudi rasprsnuti.

Ali otac nije imao nameru da popusti sve dok Skot ne digne dvesta kilograma, duplo više od njegove težine. Ves mu je postavljao visoke ciljeve, verujući da Skot može da ih dostigne.

„Ne zabušavaj, Skote“, odbrusi Ves.

„Ne zabušavam.“

„Diši. Diši. Nahrani te mišiće kiseonikom. Možeš ti to.“

Skot duboko udahnu, a zatim nastavi sa kratkim izdisajima, zahtevajući nemoguće od ručnih i grudnih mišića.

„Tako je!“, uzviknu Ves. „Podigao si za još dva centimetra. Možda i tri.“

Molim te, bože, neka budu tri.

„Hajde još jednom! Samo još jednom, Skote!“

Ludački je zaurloao dok je svu snagu usmeravao u drhtave ruke. Ali uspeo je da digne još jedan centimetar, dovoljno da u deliču sekunde ukoči laktove pre nego što otac preuzme tegove.

Ruke mu se mlitavo opustiše niz bokove, a ramena se stropštaše na klupu dok se borio za vazduh. Celo telo mu je drhtalo od umora.

„Bravo. Sutra ćemo pokušati deset.“ Ves mu pruži peškir, a zatim se okrete i zaputi u svoju kancelariju, gde je zazvonio telefon. „Idi, istuširaj se. Samo da se javim pa ćemo kući.“

Skot začu kako se otac, kao i inače, osorno javlja: „Hejmer“, a potom pita: „Šta hoćeš, Dora?“ Uvek se grubo obraćao Skotovoj majci.

Mladić se uspravi na klupi i peškirom protrlja lice i vrat. Bio je smožden, potpuno neupotrebljiv. Užasavao ga je čak i odlazak u svlačionicu. Samo pomisao na topao tuš može da ga pokrene.

„Tvoja majka“, doviknu Ves sa vrata kancelarije.

Bila je to neuredna prostorija u koju su ulazili samo najhlabriji. Na radnom stolu bila je gomila papirologije, koju je Ves smatrao gubljenjem vremena i stoga uporno odgađao sređivanje iste. Zidovi su bili pokriveni rasporedom sportskih takmičenja. Dvomesetni kalendar bio je ispisan hijeroglifima koje je samo Ves umeo da protumači.

Na zidu je bila i topografska mapa Klirija sa okolinom. Lov i ribolov, Vesovi omiljeni sportovi, bili su označeni crvenom

bojom. Na uramljenim fotografijama ragbi timova iz posljednje tri sezone, glavni trener – Ves Hejmer, stajao je ponosno u sredini prvog reda.

„Kaže da je počeo sneg“, reče Skotu. „Požuri.“

Skot se navikao na oštar vonj školske svlačionice, te na njega nije obraćao pažnju. Njegov miris znoja utapao se u smrad prljavih trenerki, čarapa, majica i steznika, toliko jak da bi čovek pomislio kako se uvukao i u pločice.

Skot otvori slavinu u jednoj od tuš-kabina. Dok je skidao majicu, pogleda preko ramena u ogledalo i zgrozi se zbog još jedne bubuljice na leđima. Potom stade pod tuš i gurnu leđa pod vodu, žustro ih trljajući antibakterijskim sapunom.

Prao je prepone kad mu je otac doneo peškir. „U slučaju da si zaboravio.“

„Hvala.“ Skot skloni ruke sa prepona i poče da se pere ispod pazuha.

Ves okači peškir i pokaza Skotu na njegovu muškost. „Obdaren si na oca“, naceri se. „Nemoj da se stidiš.“

Skot je mrzeo kad bi otac pokušavao da ohrabri njegov seksualni život. Kao da je to tema o kojoj bi pričao sa rođenim ocem. Ali Ves je neizmerno uživao u svom prostačkom humoru i namigivanju.

„S tim ćeš usrećiti mnoge devojke.“

„Tata!“

„Samo nemoj *previše* da ih usrećiš“, nastavi Ves uz pokvareni kikut. „Bićeš dobra prilika za jednu od lokalnih devojaka, koje bi da se uzdignu na društvenoj lestvici. Ali pazi da te ne navuku, sine. To su sa mnom pokušale sve žene koje poznajem. Nikad ne veruj devojci kad ti kaže da uzima kontracepciju“, ponovi Ves životnu lekciju koju Skot sluša još od ranog puberteta.

Mladić zatvori slavinu i uze peškir, brzo ga omotavši oko bokova. Zatim se zaputi prema ormariću, ali ga otac uhvati za mokro rame i okrenu prema sebi. „Čekaju te godine mukotrpnog rada ako misliš da dođeš do rezultata. Neću da te u tome spreči neka devojčura sa stomakom.“

„Nema teorije.“